

„Chrám s šesti církvemi, o který se starají muslimští klíčníci na židovském území!“

Chrám Božího hrobu, neboli baziliku Svatého hrobu v Jeruzalémě, stojící na místě ukřižování Ježíše Krista známe z hodin dějepisu asi všichni. Je ale možné, že na tomto nejsvětějším místě křesťanů je už bezmála 300 let zapomenutý žebřík? A že klíče od chrámu vlastní od 7. století muslim? Tak to musí být tedy rozhodně fake news, tedy falešná zpráva! A nebo je to pravda?

To jsem se rozhodl zjistit při putování po Izraeli a Palestině. Poutí jsem zahájil v městě Ejlat v Akabském zálivu u Rudého moře, pokračoval přes Negevskou poušť, [kolem](#) pevnosti Masada, podle Mrtvého moře a přes palestinský Západní břeh do Jeruzaléma.

Chrám Božího hrobu stojí na místě ukřižování, pohřbení a zmrtvýchvstání Ježíše a je posledním zastavením Křížové cesty na hoře Kalvárie, čili Golgotě. Baziliku v těchto místech nechal postavit římský císař Konstantin v letech 326 až 335 na popud matky Heleny, která zde objevila Ježíšův hrob. Podle některých indicií [historie](#) chrámu sahá až do druhého století. Kostel byl na přelomu tisíciletí zničen nájezdníky a z původní stavby se zachovala pouze vnitřní rotunda. Dnešní podobu nejnavštěvovanější památce křesťanství dali ve 12. století křižáci.

A jak je to vlastně s tím zapomenutým žebříkem na římse nad vchodem? Skutečně tam stojí a je důkazem, že šest křesťanských církví sídlících v chrámu se vůči sobě někdy chová, v nadsázce řečeno, „nekřesťansky“. Tuto situaci vyřešil osmanský sultán, který vydal [výnos](#), v kterém bylo definováno přesné rozdělení chrámu mezi křesťanské církve. Pouze kaple Ježíšova hrobu s rotundou je společná. Bez souhlasu všech církví se nesmí v chrámu nic opravovat, dokonce se žádný předmět nesmí přesunout ani o centimetr.

A v tom je problém cedrového žebříku, jehož nejstarší zobrazení pochází z roku 1728 a nikdo nezná jeho původ. Podle některých názorů ho tam kdysi zapomněl nějaký řemeslník. Podle jiných Osmané vybírali poplatky od kněží při vstupu a odchodu z chrámu. Někteří šetřiví mniši se snažili používat hlavní vstup co nejméně a římsu využili jako terasu, na kterou vstupovali pomocí žebříku. Ti nejspořivější tam údajně pěstovali zeleninu.

Za skoro tři sta let se církve nedohodly na odstranění žebříku. V současnosti se mění náhled a „nehybný“ žebřík je považován za symbol dohody mezi různými křesťanskými konfesemi, které vlastní chrám.

A jak je to s tím muslimským klíčníkem? Skutečně je to pravda, dvakrát denně chrám otevírají a zavírají zástupci rodin Džúdaíů a Nusajbíů. Zároveň dělají prostředníka mezi křesťanskými církvemi. A to už od 7. století z rozhodnutí muslimského vládce chalífa Umara, ve 12. století tuto skutečnost potvrdil dekretem sultán Saladin. Návštěvníci baziliky tak mohou každé ráno sledovat dva muslimy, jak se scházejí u dveří. Adíb Džavád Džúda předává klíč Vadžíhu Nusajbovi, který odemkne dva zámky chrámových dveří, večer oba zámky zase zamkne. Až přijde čas, muži předají klíč svým synům.

Informace o „věčném“ žebříku a muslimském klíčníkovi jsou tedy pravdivé. Tyto neuvěřitelné zajímavosti symbolizují prastaré bolesti nejen Blízkého východu, ale celého světa. Jsou vlastně koncentrátem problémů náboženských, národnostních či politických. Ale jsou také symbolem naděje, koexistence národů a náboženství. Vyjadřují to na první pohled neslučitelné skutečnosti: „Chrám s šesti církvemi, o který se starají muslimští klíčníci na židovském území!“

ZDROJ: <https://berounsky.denik.cz/ctenar-reporter/izrael-jeruzalem-chram-bozi-hrob-jezis-kristus-zebrik-klicnik-20230408.html>